

O gospodu učitelju, ki ni izdelal

»Konec šole, to je huda reč.« premišlja Ferdo, tega bi res ne bilo treba, in če je, naj bi bilo vsaj brez izpričevala...! Danes bodo pisali zadnjo računsko nalogo. Razred je razburjen; zdajci se oglasi šolski zvonec in že stopa v razred gospod učitelj.

In kmalu je na deski napisanih deset računskih primerov. Ferdo računa, se poti, številke pred njim plešejo, poštrevanka se mu mede.

Ferdo računa in piše... šest računov že ima. Če ne bo prej pozvonilo, bo napravil vse. Ampak da bi bilo le prav... Kaj, če bo vse slabo? Ferdo poškilil čez ramo svojega prednika Janeza.

»Ferdo... Ferdo, ne prepisovajte!« svari učitelj.

Ferdo računa dalje sam. Devet računov že ima, desetega pričinja. Nekako lahko se mu zdi; že podčrtuje izid desetega računa...

Zdajci pozvoni. Ferdo ima še toliko časa, da si prepíše rezultate na listek. In kajpak brž k Janezu!

»Janez, pokaži, kako so se tebi izšli računi?« Janez je veljal namreč v razredu za avtoriteto v računstvu.

Janez bere svoje rezultate. »Ali je mogoče?« vpraša Ferdo samega sebe. »Oh — hudo je hudo!« Janez ima razen pri dveh računih čisto druge rezultate.

»Janez, ali ne lažeš? Ali me nimaš za norca?«

»Prav nič.« zmajuje Janez z glavo. »Kar poglej; takole sem si prepiral iz zvezkal«

»Joj, joj,« tarna Ferdo, »to bo pa petica kakor turška sablja!«

Kajne, da si mislite, da je Ferdo prismojen, ker meni, da bo dobil za slabo nalogo »petico«, ki je pri

nas najboljši red. Toda vedite, da hodita Ferdo in Janez v češko šolo, kjer je 1 najboljši, 5 pa najslabši red.

Ves dan je Ferdo premišljeval, kako bi se maščeval temu presnetemu računstvu in, če treba, tudi gospodu učitelju...

Zvečer ga niti postelja ni mikala, prav nerad je šel spat. Še v postelji premišlja o nesrečnem današnjem dnevu. Še sliši očeta, kako ugaša luč v sosednji sobi... potem pa kakor da ga je obšla omotica. Kje je zdajci Ferdo? Ampak seveda, saj tole vendar pozna, to je njihov razred. Toda kako je prišel Ferdo za mizo, kjer sedi sicer vedno samo gospod učitelj? No, čudno! Ali preden se Ferdo dobro razgleda, že stoji pred njim gospod učitelj — ne da bi ga spodil, temveč tako nekako pobit, kakor je stal dopoldne pred njim Ferdo pri računstvu.

»Torej, gospod učitelj, zažvižgajte na prstel!« pravi Ferdo, kakor da ga izprašuje.

Čaka, da se bo razred smejal, toda vsi so resni in tihi. Gospod učitelj Ferdo izprašuje žvižganje na prste dalje in zmajuje z glavo.

»Ampak gospod učitelj... tako nekaj lahkega... to vendar vsak zna... pogledajte!« pravi Ferdo in zažvižga, da je bilo veselje.

»No, poskusite še enkrat!« reče Ferdo, gospod učitelj pa spet nič.

»To je škoda... res velika škoda, takšnole lahko reč bi pa vendar lahko znali... Že vidim, da vam bom moral dati nezadostno.«

»Ampak Ferdo...« hoče gospod učitelj nekaj ugovarjati.

»Nič... sem že rekel... kam bi pa prišli! Toda, da boste vedeli, da sem potrpežljiv... poskusiva še enkrat! Torej naredite tole...« pravi Ferdo in zamiga paglavsko z ušesi. Na to miganje je bil Ferdo zelo ponosen, zakaj tega ni znal noben deček iz njihove vasi. Ampak za gospoda učitelja mora biti to igrača, si je mislil Ferdo.

»Tudi ne... Oh, to je škoda... nič lažjega si nisem mogel več izmisliti...!« se opravičuje Ferdo, »torej bo vendarle nezadostno...«

In potem so vsi hipoma nekje drugje. Ferdo ne more razumeti, kako je nenadno prišel iz razreda ven na igrišče. In gospod učitelj stoji pred njim kot učenček.

»No dobro... da ne boste rekli, da sem strog... Zaletite se lepo in splezajte na vrh lipe...!«

To je vendar igrača! Če zna to on, bo znal gotovo tudi gospod učitelj. Ampak kje neki... Ne gre in ne gre. Ferdo je že obupan, ker ne ve, kaj bi ga še vprašal, da bi mu ne bilo treba dati petice...

Gospod učitelj ni znal metati kamenov, ni znal hoditi po rokah, ni znal... prav ničesar!

»Jej, jej, gospod učitelj,« pravi Ferdo, »to je strašno... poglejte, kaj naj storim... moral vam bom vendarle zapisati fajfo... Takole si pokvariti spričevalo, saj to je grozno. Kaj pa bodo rekli doma?«

Gospod učitelj stoji pred njim, kima, kakor da bi pravil: no, dragi Ferdo, vem, da nič ne znam, ampak... Ferdu se gospod učitelj zamislil in pravi:

»Torej veste kaj... vzlic temu vam ne dam petice... ne, nočem vam kaziti spričevala... Dobite 4, ampak drugo leto se morate poboljšati.«

Toda zdajci se je zgodilo nekaj čudnega. Ferdo tega ni mogel razumeti... zlasti ne zaradi svoje dobrote.

»Ti, Ferdo... ti paglavec nemarni... ti me boš imel za norca?« se razburja gospod učitelj in ga že pošteno uhlja!

Ferdo bi rad zakričal... Hipoma zasliši znan glas:

»Ferdo, Ferdo... vstani... je že skrajni čas... v šolo moraš!«

Ferdo si mane oči — v njegovi glavi je zmeda: ah da — to je mama, ki ga drži za uho in ga drami iz spanja...

Hitro se je umil, oblekel, izpil kavo, vzal kruh kar s seboj v žepu ter tekkel v šolo. Komaj je stopil v razred, je že zazvonilo. Vrata so se odprla, in gospod učitelj je prinesel računске naloge nazaj.

»Tako, Ferdo,« pravi, ko pride do Ferdovega zvezka, »največ računov si naredil ti... izmed desetih računov je devet pravih. To se čudiš, kaj?«

»Sploh ne...« je ušlo Ferdu, »jaz sem vedel, da se bo dobro izteklo.«

»Nič nisi vedel,« se smeje gospod učitelj.

»Torej ne bom imel petice, prosim?«

»Ne — dobiš 4, da boš vedel — nočem ti pokvariti izpričevala!«

Ferdo je poskočil kakor jelen:

»Saj sem vam jaz tudi veliko odpustil... tudi niste nič znali, pa sem vam dal 4!« je spet ušlo Ferdu, kakor bi ustrelilo.

Gospod učitelj je ostrmel, razred je bušnil v smeh.

»Kaj si rekel?«

Toda Ferdo sedi kakor kupček nesreče in strašno ga je sram. Zlodej je kriv, da so mu ušle tako bedaste besede.

»Ah... nič, prosim, gospod učitelj... to se mi je vse samo sanjalo!«

»No tako...« zamrmra gospod učitelj in vrača zvezke.

In leto je bilo rešeno!

